Sygn. akt I C 31/16

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: ***SSR Katarzyna Wencka***

Protokolant: ***Katarzyna Pawluczuk***

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2016 roku w Bielsku Podlaskim

sprawy z powództwa E. M.

z udziałem Powiatowego Rzecznika Konsumentów w B.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

I Zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki E. M. kwotę 329 zł (trzysta dwadzieścia dziewięć złotych) wraz z odsetkami w stosunku rocznym w wysokości: 8% od dnia 18 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i od dnia 1 stycznia 2016 roku w wysokości sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych do dnia zapłaty.

II Oddala powództwo o zapłatę w pozostałym zakresie.

III Zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki E. M. kwotę 30 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 31/16

UZASADNIENIE

Powódka E. M. domagała się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwoty 329,99 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 5 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty. Wnosiła również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Na rozprawie w dniu 7 marca 2016 roku powódka nadal popierała powództwo, z tym że wnosiła o zasądzenie odsetek ustawowych od należności głównej od dnia 12 października 2015 roku do dnia zapłaty. Nie cofnęła powództwa w tym zakresie.

Pozwana (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., wnosiła o oddalenie powództwa w całości. Ponadto wnosiła o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, oraz zwrotu kosztów opłaty sądowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Powiatowy Rzecznik Konsumentów w B. R. B. przychylił się do stanowiska powódki i przystąpił do sprawy po stronie powodowej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie bezspornym było, że w dniu 3 czerwca 2015 r. E. M. zakupiła synowi buty chłopięce marki N. do biegania za kwotę 329,99 zł w sklepie w B. należącym do sieci sklepów pozwanej spółki – (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (dowód: paragon zakupu butów do biegania k. 4). Pod koniec września 2015 roku powódka stwierdziła, że buty poprzecierały się od strony zewnętrznej na wysokości palców gdzie znajduje się siatka. Siatka rwała się też od wewnętrznej strony buta.

Dnia 5 października 2015 roku powódka złożyła pozwanej spółce zgłoszenie reklamacyjne nr (...), w którym jako przyczynę wskazała rozprucie siatki w obu butach (po bokach) oraz odklejenie się znaczka w lewym bucie (z boku). W zgłoszeniu reklamacyjnym powódka podała, że usterki związane z obuwie zauważyła tydzień przed zgłoszeniem reklamacji. Powódka w zgłoszeniu reklamacyjnym żądała wymiany bądź naprawy obuwia (dowód: zgłoszenie reklamacyjne nr(...) z dnia 5 października 2015 roku k. 5).

Decyzją pozwanej spółki z dnia 12 października 2015 r. poinformowano powódkę E. M., że reklamacja nie została uznana. W w/w decyzji stwierdzono, że nie ustalono niezgodności towaru konsumpcyjnego z umową. Brak jest podstaw, aby sprzedawca mógł brać pod uwagę zmiany i uszkodzenia wynikające z warunków użytkowania obuwia, za podstawę do uznania roszczeń reklamacyjnych konsumenta, za zasadne. Jednocześnie pozwana spółka wskazała, że przedmiotowe obuwie oddano w stanie ogólnego wyeksploatowania oraz że przyczyną usterki były uszkodzenia mechaniczne, użytkowe (dowód: decyzja sprzedawcy z dnia 12 października 2015 roku dotycząca reklamacji nr (...) z dnia 5 października 2015 r. k. 6).

W związku z odmowną decyzją pozwanej spółki, powódka zwróciła się o interwencję do Powiatowego Rzecznika Konsumentów w B.. Powiatowy Rzecznik Konsumentów w B. R. B. skierował pismo do pozwanej spółki w którym wskazał, że odpowiedź sprzedawcy na reklamację była nieprofesjonalna oraz, że E. M. domaga się naprawy, wymiany butów na nowe albo zwrotu gotówki (dowód: pismo Powiatowego Rzecznika Konsumentów w B. R. B. z dnia 16 października 2015 roku k. 7).

Wobec powyższego pozwana spółka zaproponowała ponowne rozpatrzenie roszczenia reklamacyjnego powódki. Powódka dostarczyła obuwie do sklepu w którym je zakupiła i zgłosiła ponownie reklamację (dowód: zgłoszenie reklamacyjne nr(...) z dnia 23 października 2015 roku k. 10). Decyzją sprzedawcy z dnia 3 listopada 2015 roku powódka została poinformowana, że ponowna reklamacja ze względu na charakter zgłoszonych uszkodzeń, została przekazana do specjalistycznej oceny, w celu stwierdzenia czy przedmiotowy towar jest zgodny z umową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. oraz czy podnoszona niezgodność towaru z umową nie została zawiniona przez kupującego, czy też nie wynika ze zmian użytkowych (dowód: decyzja sprzedawcy dotycząca reklamacji nr(...) z dnia 3 listopada 2015 roku k. 11).

Następnie pozwana spółka pismem z dnia 5 listopada 2015 roku poinformowała Powiatowego Rzecznika Konsumentów w B., że w oparciu o opinię rzeczoznawcy z listy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej p. B. H., nie znaleziono podstaw do uznania roszczeń reklamacyjnych klienta. Do w/w pisma została dołączona opinia rzeczoznawcy z której wynikało, że charakter uszkodzeń nie wynika z przyczyn wad fabrycznych. Rzeczoznawca wykluczył wadę materiałową, wskazując, że siatka syntetyczna zastosowana na przyszwę była dość powszechnie stosowaną do produkcji obuwia sportowego i typu sportowego. Zdaniem rzeczoznawcy uszkodzenie siatki syntetycznej prawego i lewego buta nie powstało na żadnym z etapów produkcji obuwia, nie wynikało także z przyczyn wady materiałowej i pod kątem technicznym reklamacja była bezzasadna (dowód: pismo pozwanej spółki z dnia 5 listopada 2015 roku k. 8, opinia rzeczoznawcy k. 9).

W konsekwencji powódka złożyła kolejną reklamację w której podniosła, że poprzednie reklamacje były sporządzane przez sprzedawczynię w związku z czym powódka nie dopatrzyła się, że w formularzu nie zostało wpisane jej żądanie odnośnie zwrotu gotówki. W reklamacji z dnia 10 listopada 2015 roku powódka oświadczyła, że odstępuje od umowy i domaga się zwrotu gotówki za wadliwe obuwie (dowód: reklamacja z dnia 10 listopada 2015 r. k. 13). Pozwana spółka w piśmie z dnia 18 listopada 2015 roku poinformowała powódkę, że podtrzymuje swoje stanowisko w przedmiotowej sprawie (dowód: pismo dotyczące reklamacji (...) z dnia 18 listopada 2015 roku k. 42).

W przedmiotowej sprawie mają zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 556 kc sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia).

Art. 556^2 kc stanowi, że jeżeli kupującym jest konsument, a wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej, domniemywa się, że wada lub jej przyczyna istniała w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego. Przyjęcie przedmiotowego domniemania powoduje, że konsument nie musi wykazywać, że wada lub też jej przyczyna istniały w chwili przejścia na niego uprawnienia. To na sprzedawcy spoczywa obowiązek przeprowadzenia dowodu uchylającego domniemanie przez wykazanie, że stwierdzona przez kupującego w okresie roku od dnia wydania wada lub przyczyna wady nie istniały w chwili przejścia na niego niebezpieczeństwa. Przepis ten, celem ułatwienia dowodu istnienia niezgodności towaru w momencie jego wydania, wprowadza tym samym domniemanie tej przesłanki, jeżeli niegodność zostanie stwierdzona przez nabywcę w terminie 6 miesięcy od dnia wydania towaru. Domniemanie z art. 556^2 kc nie wyłącza możliwości przeprowadzenia przez sprzedawcę przeciwdowodu tj. co do okoliczności, że stwierdzona przez kupującego ,, wadliwość" towaru nie istniała w chwili jego wydania, a tym samym nie może być kwalifikowana jako niezgodność z umową.

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu powództwo zasługiwało na jego uwzględnienie. Powódka w dniu 3 czerwca 2015 roku zakupiła swojemu synowi buty. Pod koniec września 2015 roku powódka stwierdziła, że w obuwiu popękała siatka i materiał oraz w jednym z butów odkleił się znaczek firmowy. Dnia 5 października 2015 roku zgłosiła pierwszą reklamację. Od momentu zakupu butów do momentu zgłoszenia pierwszej reklamacji minęło 4 miesiące i dwa dni. Wada fizyczna została stwierdzona przed upływem roku od dnia wydania rzeczy sprzedanej. A zatem należało uznać, że usterki te są objęte domniemaniem ustanowionym przez powyższy przepis.

Pozwana, zdaniem Sądu, ani w toku postępowania reklamacyjnego, ani w toku postępowania sądowego, nie obaliła powyższego domniemania, gdyż nie wykazała, że wymienione przez powódkę wady powstały na skutek niewłaściwej eksploatacji. Powódka podała (k. 46-46v), że jej syn w sposób normalny użytkował buty, biegał w nich, jeździł rowerem. Oględziny obuwia dokonane w trakcie posiedzenia Sądu potwierdzają niewątpliwie, że przetarcia i porwana siatka wystąpiły. Buty były użytkowane przez okres około 3 miesięcy. Jak wynika z paragonu fiskalnego buty były przeznaczone do biegania (k.4). A więc mogły być użytkowane w zmiennych warunkach pogodowych, codziennie. Należało zatem zakładać, że obuwie powinno być wykonane ze szczególną dbałością o jego trwałość i odporność na warunki eksploatacji. Opinia rzeczoznawcy B. H. (k- 39) stwierdzająca, że charakter uszkodzeń nie wynika z wad fabrycznych została zakwestionowana przez powódkę jako opinia prywatna. W tej sytuacji, strona pozwana, choć mogła obalić domniemanie z art. 556^2 kc np. za pomocą dowodu z opinii biegłego, ostatecznie nie zdołała tego uczynić, stąd też na niej spoczywają konsekwencje takiego stanu rzeczy.

Okoliczność, że buty uległy uszkodzeniu po tak krótkim okresie użytkowania świadczy niewątpliwie, że zostały wykonane z materiałów słabej jakości. Stwierdzone uszkodzenia obuwia należy uznać za wadę istotną towaru jako że uniemożliwiają one synowi powódki wykorzystanie przedmiotu umowy zgodnie z jego przeznaczeniem

Zgodnie zaś z art. 559 kc sprzedawca jest odpowiedzialny z tytułu rękojmi za wady fizyczne, które istniały w chwili przejścia niebezpieczeństwa na kupującego lub wynikły z przyczyny tkwiącej w rzeczy sprzedanej w tej samej chwili.

Z kolei art. 560 kc stanowi, że jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli rzecz była już wymieniona lub naprawiana przez sprzedawcę albo sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. Natomiast § 2 tegoż artykułu przewiduje, że jeżeli kupującym jest konsument, może zamiast zaproponowanego przez sprzedawcę usunięcia wady żądać wymiany rzeczy na wolną od wad albo zamiast wymiany rzeczy żądać usunięcia wady, chyba że doprowadzenie rzeczy do zgodności z umową w sposób wybrany przez kupującego jest niemożliwe albo wymagałoby nadmiernych kosztów w porównaniu ze sposobem

proponowanym przez sprzedawcę. Przy ocenie nadmierności kosztów uwzględnia się wartość rzeczy wolnej od wad, rodzaj i znaczenie stwierdzonej wady, a także bierze się pod uwagę niedogodności, na jakie narażałby kupującego inny sposób zaspokojenia.

Z przepisów powyższych wynika więc, że w razie braku zgodności towaru z umową kupujący ma prawo złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie.

Powódka składając pierwszą reklamację żądała wymiany obuwia bądź jego naprawy. W wyniku negatywnej odpowiedź ze strony pozwanej spółki na zgłoszone reklamacje powódka pismem z dnia 10 listopada 2015 roku oświadczyła, że odstępuje od umowy i domagała się zwrotu gotówki za wadliwe buty. Wobec faktu, że strona pozwana nie spełniła uzasadnionego żądania powódki o wymianę towaru w odpowiednim czasie, powódka była uprawniona do odstąpienia od umowy i żądania zwrotu ceny.

Sąd zasądził odsetki od dnia 18 listopada 2015 roku, z uwagi na fakt, że pozwana spółka w tej dacie wiedziała już o odstąpieniu powódki od umowy. Świadczy o tym odpowiedź pozwanej spółki na reklamację (k. 42). W pozostałej części powództwo uległo oddaleniu.

Mając na względzie powyższe okoliczności oraz na podstawie art. 556 kc, art. 556^2 kc, art. 559 kc i art. 560 kc Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. Sąd oddalił powództwo w nieznacznej części, tj. w części dotyczącej odsetek w związku z czym zasądził od pozwanej spółki na rzecz powódki kwotę 30 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższa kwota stanowiła opłatę od pozwu.